

Finalment ha despertat

written by Carles Suárez i Graells | 2 de novembre de 2019

I finalment, amb les sentències ha despertat la ràbia. Ràbia acumulada i continguda durant anys de reduccions materials i aspiracions perdudes per culpa de la crisi i l'austeritat, i accentuada en els darrers anys de lluita independentista.

Una ràbia que va treure el cap el 15M, però que no va quallar per la institucionalització de Podemos-Comuns, i pel trasllat de la mobilització social a un procés sobiranista transversal liderat per la dreta.

El front patriòtic potser era el que tocava del 2012 al 2017, quan hi havia més possibilitats d'èxit d'un procés d'alliberament nacional que d'una revolució marxista a Espanya. Però el lideratge de la dreta d'ordre, primer en la forma Mas i Mas-Colell i després Junqueras-Aragonès, si bé aparentava capacitat guanyadora, en realitat el condemnava al fracàs.

Els vincles de la direcció del procés amb el sector privat impedièren superar els costos de la independència que Espanya imposava. Vincles materials i motor de la ideologia processista: estat propi "de la llei a la llei", evitar qualsevol ruptura brusca i traumàtica, omplir el Llibre Blanc de pàgines sobre escenaris de col·laboració i limitar la revolució als somriures.

Entre el caos incert i seguir a Espanya, els partits van triar això darrer. Es va veure el 9N del 2014, quan la Consulta es devaluava en un procés participatiu sense mandat electoral. I el 2017, quan les lleis del Referèndum, de Transitorietat Jurídica i el caràcter vinculant de l'1-0 quedaven en paper mullat.

Espanya és conscient de les contradiccions i justament per això sempre ha negat i negarà una solució democràtica. Mai

negociarà l'autodeterminació si no és forçada per un escenari de ruptura constitucional i mobilització permanent amb impacte econòmic.

El lideratge polític català també n'és conscient, però prefereix mantenir les quotes de poder abans que desenvolupar una lluita de desgast fins a aconseguir la independència. Prefereixen coexistir amb un estat repressor abans que assenyalar-lo al món com un estat repressor. Prefereixen enviar la policia contra els qui protesten a perdre les competències de la policia. Prefereixen empresonar independentistes a perdre les competències de les presons. Prefereixen governar institucions al servei del règim espanyol a perdre la possibilitat de governar institucions.

Fou una irresponsabilitat no haver previst que Espanya respondria amb violència i venjança i que, per això, era tan important arribar fins al final i procurar no perdre la correlació de forces i capacitat operativa d'aquell moment ni perjudicar la credibilitat internacional.

És irresponsable no assumir responsabilitats en dos anys i iniciar una cadena de cessions humiliants que van passar per sacrificar el candidat a president o a forçar la dimissió dels exiliats. Com són irresponsables els nivells de xantatge emocional. Sí, màxima solidaritat amb els represaliats, però amb tots, també amb els del 23 de Setembre i els de les darreres dues setmanes. No hi ha presos de primera i de segona, tots són presos polítics.

I encara més irresponsable és que, quan finalment amb les sentències es desperta la ràbia, el rol dels partits sigui criminalitzar les protestes. Els darrers dies hem vist com tornava Artur Mas per justificar la violència policial i la repressió. Com Rufián equiparava els feixistes i antifeixistes. Com Delegats de la Generalitat a l'exterior, en lloc d'aprofitar la visibilitat de les protestes, es dedicaven a criminalitzar-les. Irresponsables, criminalitzant les

protestes s'obre el camí de la repressió policial i judicial.

S'han vist desbordats i la seva prioritat és ara sufocar la revolta, creant cordons col·laboracionistes i intentant controlar i rebaixar el discurs de les mobilitzacions i acampades. Diuen que ara és "l'hora de la política", quan portem dècades de política, misèria i mediocritat, i en dues setmanes de revolta s'ha aconseguit més que en dos anys de rendició. Cobertura mediàtica inèdita, mocions a parlaments europeus, com el britànic, on diputats conservadors titllen la repressió espanyola de formar part de l'anterior règim. Suports socials per tots els racons, vinculacions amb les protestes de Hong Kong, d'Extinction Rebellion, de Xile, del Líban.

El foc de les barricades il·lustra la urgència del canvi, i d'allà sorgiran els nous lideratges disposats a arribar fins al final, superant l'autonomisme i recuperant la demanda explícita d'independència, als carrers i a les institucions. Substituint els partits si el seu retorn a l'autonomisme és irreversible, i aconseguint un govern inequívocament al servei del procés d'alliberament nacional, mentre es mantenen vives les estructures de contrapoder que han d'assumir el control en cas d'un nou 155.

L'Assemblea de Cànecs Electes és un pas necessari i útil per la consolidació d'un contrapoder institucional, però no hauria de convertir-se en una excusa perquè el govern català defugui les seves responsabilitats: obrir les portes i alliberar els presos polítics de les nostres cel·les, i fer efectiva la independència. O bé implementant el mandat de l'1-0 o bé revalidant el mandat, sigui amb eleccions plebiscitàries o amb un nou referèndum que superi les lliçons del 2017: els límits operacionals policials, les capacitats populars de control del territori, mantenint el síndic electoral, evitant el cens universal i traient del cens els col·legis intervinguts policialment.

I aquest cop aprofitant l'espiral per proclamar la independència i defensar-la, institucionalitzant cossos de voluntaris si fa falta, seguit d'una vaga general indefinida fins que sigui el mateix Banc Central Europeu el que exigeixi a Madrid una solució democràtica.

La ràbia estava continguda i reprimida des del mateix 1r d'octubre, per no posar en perill el mandat del referèndum i el seu caràcter vinculant. Continguda des del 3 d'octubre, quan partits i entitats van suspendre l'acampada i va acabar la vaga i la mobilització permanent. Des del 10 d'octubre, quan davant de mil periodistes internacionals el govern suspenia la DUI seguint uns cants de sirena d'una negociació que mai va arribar. Des del 27 d'octubre, quan es va enviar la gent a casa per recuperar forces i, quan va arribar dilluns, mig govern era a l'exili i els partits havien acatat el 155 i la convocatòria d'eleccions el 21D. Havia de néixer una república i sols va aparèixer Vichy.

Continguda i reprimida en dos anys de cessions, esperes i rendicions. Però finalment, amb les sentències, ha despertat. No és que els joves no tinguin res a perdre, és que amb 40 anys més d'autonomisme espanyol i capitalisme salvatge està tot perdut. La democràcia, el planeta, tot està en perill sense un canvi sistèmic, que a Catalunya passa per la ruptura amb el règim espanyol. La independència no és un mer objectiu polític per aconseguir a llarg termini. És una necessitat material urgent i alhora un estadi imprescindible per construir un model productiu racional, solidari i sostenible.